

**Informační leták
Kněžského bratrstva sv. Pia X.**

Draží věřící,

u stolu při jídle seděl se svým otcem pubertální syn, který zvažoval, že by se rád emancipoval od autority svého otce, chtěl být samostatný, ale jak to tak bývá, na cizí účet. Dodal si odvahy a pravil: „Otče, mám pocit, že jsem na tobě příliš závislý.“ Otec na něj pevně s klidem pohlédl a odvětil: „Milý synu, tvůj pocit tě neklame.“

Taková je realita vztahu člověka k autoritě, která je pro život člověka nepostradatelná. Tak je tomu i v životě duchovním.

Pro udržení si plnosti katolické víry, tradičního milostiplného ritu mše svaté, pro uchování si *sentire cum ecclesia – církevního smýšlení*, ať přímo či nepřímou, je třeba Kněžského bratrstva sv. Pia X., jeho svědectví, jeho představených, jeho biskupů, jeho kněží. Tak tomu chce Boží prozřetelnost, která toto dílo povolala k životu skrze jeho zakladatele Msgr. Marcela Lefebvra. Jsou tací, kteří si této Boží milosti váží, svoji závislost na Kněžském bratrstvu, ať kněží či věřící, rádi přijímají, Kněžskému bratrstvu slouží či jinak pomáhají, stojí při něm. To platí nejen pro naše členy a věřící, k těmto patří i spřátelené řády, spřátelení kněží a celá řada těch, kteří s dílem Kněžského bratrstva sympatizují a mají k němu pozitivní vztah. Náš generální představený P. Pagliarani v rozhovoru s kněžími našeho distriktu hovořil o tom, že takoví se vyskytují i mezi těmi, kteří ve spojení s „tradicí“ přímo nejsou, jsou to takoví Nikodémové na různých místech a v různých pozicích v Církvi, včetně Vatikánu. Proto se také přesvědčení liberálové a modernisté, kteří svojí vírou již Církev opustili, ale je jich v církevní hierarchii nemálo i na vysokých místech, obávají jakéhokoliv vstřícného kroku Svatého otce, byť by se jednalo např. pouze o toleranci biskupských svěcení.

Na existenci a působení Kněžského bratrstva jsou však závislí i ti, kteří po něm z indultních pozic rádi poštekávají. Tím, že nemají své biskupy a jsou závislí na blahovůli koncilní hierarchie, není těžké ukončit nebo omezit jejich činnost. Proto jsou pro nepřátele tradice naprosto druhotní. Exponenti *církve koncilu* se proto snaží ovládnout Kněžské bratrstvo sv. Pia X., znemožnit další svěcení biskupů a tím přemoci tradici Církve. Brány pekelné se snaží přemoci tu, kterou nepřemohou. Je to pořád to samé, v roce 1975, 1988, všechny snahy kardinála Ratzingera, později Benedikta XVI., snahy kardinála Fernándeze, ... Z druhé strany je tu tzv. Odpor, také nic nového. To jsou lidé, kteří ztrácejí církevní smýšlení, zapírají, že Msgr. Lefebvre vždy zdůrazňoval, že Kněžské bratrstvo je

tu pro Církev, aby pracovalo na její obnově, vydávalo svědectví a modlilo se za papeže a církevní hierarchii za její návrat k tradici. V Odporu rozšířená teze, že nová biskupská svěcení mají pochybnou platnost, vede do sedisvakantistické pasti a k sektářské uzavřenosti, ke schismatickému smýšlení. Dle nich je už u třetího papeže pochybné, zda je biskup – tím je tedy fakticky zpochybněn jejich pontifikát. Tito lidé pak kritizují kontakty se Svatým stolcem, chybí jim elementární katolický respekt vůči papeži jakožto nástupci Petrovu a hlavě všeho křesťanstva, jímž jsme mu povinni přesto, že chybuje. Naprosto neprávem se odvolávají na Msgr. Lefebvra, který tyto postoje nesdílel. Je důležité se od těchto lidí, jimi ovlivněných internetových stránek a jejich často podlé propagandy těchto myšlenek v našich kaplích rázně distancovat. P. Pagliarani nás vyzval, abychom věřícím vysvětlili, že biskupskými svěceními se Kněžské bratrstvo neposouvá ve svých názorech a už vůbec se nepřibližuje názorům tzv. Odporu.

Biskupská svěcení jsou pro naše Kněžské bratrstvo tedy zcela zásadním krokem pro udržení jeho působení a dosavadní činnosti, nikoliv však změnou postojů a smýšlení, taková interpretace by byla zcela chybná.

V tomto letáku naleznete prohlášení a stanoviska našeho generálního představeného a zajímavé svědectví kardinála Zena, které sice ve všem neodpovídá našim pozicím, ale je v mnohém velmi výstižné a v každém případě zajímavé. Je to svědectví biskupa, který osobně prochází pronásledováním čínského komunistického režimu až dosud, biskupa, který se stavěl proti dohodám papeže Františka s čínským komunistickým režimem a smiřování s čínskou národní církví. Ten by mohl vydat svědectví těm, kteří si myslí, že komunismus v Číně a jinde ve světě je mrtvý a přestal být nebezpečný.

Připojujeme i zajímavý postřeh papeže Lva XIV. ve vztahu k užívání umělé „intelligence“ jakožto programu, který nemůže nikdy nahradit projevy lidské duše. Je to varování nejen pro kněze, ale pro všechny, kteří se oddávají tomuto nebezpečnému programu.

Těším se, že se s mnohými z Vás setkám 1. července v Ecône, k naší radosti se tam chystá mnoho českých poutníků. Další, kteří se vypravit nemohou, nás jistě budou doprovázet z domova svými modlitbami v tomto milostiplném dni, kdy budou vysvěceni pro službu v Církví čtyři noví biskupové. Modleme se za ně, aby jim Bůh žehnal, aby všech šest našich biskupů chránil „ad multos annos“, k mnoha letům požehnaného života.

S kněžským požehnáním
P. Tomáš Stritzko FSSPX

Rozhovor s generálním představeným Kněžského bratrstva sv. Pia X.

„Suprema lex, salus animarum“

1. FSSPX Actualités: Nejdůstojnější otče představený, právě jste veřejně vyjádřil svůj záměr zorganizovat 1. července tohoto roku biskupská svěcení pro Kněžské bratrstvo sv. Pia X. Proč jste toto oznámení učinil dnes, 2. února?

Don Davide Pagliarani: Svátek Očišťování nejblahoslavenější Panny Marie má v rámci Bratrstva velký význam. Je to den, kdy kandidáti kněžství oblékají sutanu. Uvedení Páně do chrámu, jež dnes slavíme, jim připomíná, že klíč jejich vzdělání a jejich přípravy na svěcení spočívá v jejich sebeobětování, jež se děje rukama Marie. Je to výjimečně důležitý mariánský svátek, neboť tím, že Simeon Matce Boží prorokuje, že její duši pronikne meč bolesti, poukazuje zřetelně na její úlohu Spoluvykupitelky po boku jejího božského Syna. Vidíme ji sjednocenou s našim Pánem, od počátku jeho pozemského života až do naplnění jeho oběti na Golgotě. Právě tak doprovází Matka Boží budoucího kněze v jeho vzdělání a v průběhu celého jeho života. Je to ona, kdo nadále formuje našeho Pána v jeho duši.

2. Toto avízo kolovalo v posledních měsících jako neodbytná neověřená zpráva, zvláště od smrti biskupa Tissiera de Mallerais v říjnu 2024. Proč jste až dosud čekal?

Stejně jako arcibiskup Lefebvre ve své době usiluje i Bratrstvo vždy o to, aby nepředbíhalo Prozřetelnost, nýbrž se jí podřídilo tak, že se nechá vést jejími pokyny. Tak významné rozhodnutí nelze učinit lehkovážně a překotně. Jde o nejzazší prostředek, jenž musí odpovídat nezbytnosti situace, jež je reálná a rovněž nejzazšího charakteru. Pouhá existence nezbytnosti pro blaho duší ještě neznamená, že by byla od počátku opodstatněna libovolná iniciativa k jejímu odstranění.

Zvláště proto, že se jedná o situaci, která se očividně týká nejvyšší autority v Církvi, bylo nezbytné nejprve podniknout krok vůči Svatému stolci – což jsme učinili – a vyčkat, než uplyne odpovídající lhůta, aby mu byla umožněna odpověď. Jedná se o rozhodnutí, které bychom nemohli učinit, aniž bychom konkrétním způsobem vyjádřili uznání autority Svatého otce.

3. Ve svém kázání jste řekl, že jste skutečně papeži napsal. Mohl byste nám k tomu říci něco bližšího?

Minulé léto jsem Svatému otci napsal, abych ho požádal o audienci. Protože jsem neobdržel žádnou odpověď, napsal jsem mu o několik měsíců později další dopis – prostým a dětinným způsobem, aniž bych mu zastíral cokoli z našich potřeb. Vylíčil jsem naše věroučné neshody, ale i naše upřímné přání neúnavně sloužit katolické Církvi, neboť jsme služebníky Církve navzdory našemu neuznanému církevně právnímu statusu.

Na toto druhé psaní jsme obdrželi před několika dny z Říma odpověď od kardinála Fernándeze. Bohužel v žádném případě nezohledňuje námi přednesený návrh ani nenabízí žádné řešení, jež by odpovídalo našim žádostem.

Náš návrh – když zohledníme zcela výjimečné okolnosti, v nichž se Bratrstvo nachází – spočívá konkrétně v prosbě Svatému stolci, aby nám přechodně umožnil setrvat v této výjimečné situaci: pro blaho duší, jež se na nás obracejí. Slíbili jsme papeži, že nasadíme všechny své síly pro uchování tradice a z našich věřících učiníme pravé děti Církve. Zdá se mi, že takový návrh je stejně realistický jako rozumný a sám o sobě by mohl získat souhlas Svatého otce.

4. Pokud jste tedy dosud neobdržel tento souhlas, proč přesto považujete za nezbytné přikročit k biskupským svěcením?

Jedná se o nejzazší prostředek, který odpovídá reálné, a právě tak extrémní nezbytnosti. Bezpochyby neznamená prostá existence nezbytnosti pro blaho duší, že by byla od počátku ospravedlněna každá iniciativa k jejímu odstranění. Avšak v našem případě věříme, že po dlouhé době čekání, pozorování a modlitby dnes můžeme říci, že objektivní stav těžké nouze, v níž se duše, Bratrstvo a Církev nacházejí, takové rozhodnutí vyžaduje.

S dědictvím, jež nám zanechal papež František, trvají zásadní důvody, jež ospravedlňovaly již svěcení v roce 1988, i nadále v plném rozsahu, a v mnohém ohledu dokonce vyvstávají s novou naléhavostí. Druhý vatikánský koncil zůstává více než dříve kompasem, podle něhož se muži Církve orientují, a sotva lze očekávat, že by v dohledné době nabrali jiný směr. Zásadní vůdčí myšlenky, jež se již nyní rýsují pro nový pontifikát, zvláště prostřednictvím poslední konzistoře, to jen potvrzují. Je v nich patrná výslovná vůle zachovat linii papeže Františka jakožto nezvratnou cestu pro celou Církev.

Je smutné, že to musíme konstatovat, ale je to skutečnost. V běžné farnosti již věřící nenalézají nezbytné prostředky, skrze něž by si zajistili věčnou spásu. To se týká především nezkráceného hlásání katolických pravd víry a morálky stejně jako udílení svátostí způsobem, jak to Církev vždy činila. V tom spočívá stav nouze. V tomto kritickém kontextu naši biskupové stárnou a tváří v tvář stálému nárůstu apoštolátu již nemají dostatek síly k tomu, aby vyhověli požadavkům věřících po celém světě.

5. Do jaké míry potvrzuje podle Vás konzistoř z uplynulého měsíce papežem Františkem zvolený směr?

Kardinál Fernández jménem papeže Lva vyzval Církev k tomu, aby se navrátila k základní intuici Františkově, jak je vyjádřena v *Evangelii gaudium*, jeho klíčové encyklice. Poněkud zjednodušeně jde o to zredukovat hlásání evangelia na jeho původní, podstatné jádro – ve velmi stručných a obsažných formulacích, v tzv. „kerygmatu“. To se děje s ohledem na jakousi „zkušenost“, na bezprostřední setkání s Kristem, přičemž vše ostatní, jakkoli by to jinak bylo cenné, je odsunuto stranou – konkrétně veškeré elementy tradice, jež jsou vyhodnoceny jako podružné a sekundární. Právě tato metoda nové evangelizace způsobila za Františkova pontifikátu charakteristickou naukovou prázdnotu, kterou velmi silně pocítila velká část Církve.

Bezpochyby musí člověk v této perspektivě nestále usilovat o to, aby dával nové a přiměřené odpovědi na vyvstávající otázky; tento úkol má však být uskutečňován prostřednictvím synodální reformy, a ne skrze znovuoživení klasických a vždy platných odpovědí tradice Církve. Tímto způsobem – v údajném „vanutí Ducha“ této synodální reformy – mohl František celé Církvě vnutit katastrofální rozhodnutí, jako například připuštění znovusezdaných rozvedených ke svatému přijímání nebo žehnutí stejnopohlavních párů.

Shrnutí: Prostřednictvím „kerygmatu“ je hlásání evangelia zcela odizolováno od celého korpusu tradiční nauky a morálky. Díky synodalitě jsou tradiční odpovědi nahrazovány libovolnými rozhodnutími, jež jsou lehce absurdní a naukově neospravedlnitelné. Kardinál Zen sám považuje tuto metodu za manipulativní a její připisování Duchu Svatému za blasfemické. Obávám se, bohužel, že má pravdu.

6. Mluvíte o službě Církvi, avšak v praxi může Bratrstvo budít dojem, že Církev provokuje, zvláště s ohledem na budoucí biskupská svěcení. Jak toto vysvětlíte papeži?

Církvi sloužíme především tím, že sloužíme duším. To je objektivní skutečnost, nezávislá na jakékoli jiné úvaze. Církev existuje co do své podstaty pro duše: jejím cílem je jejich posvěcení a jejich spása. Všechna krásná slova, nejrůznější debaty, velká témata, o nichž člověk diskutuje nebo by mohl diskutovat, nemají žádný smysl, pokud nejsou zaměřeny na spásu duší. Je důležité toto připomenout, protože dnes existuje nebezpečí, že se Církev bude zaměstnávat vším možným, a přitom ztratí ze zřetele to podstatné. Například při péči o ekologii nebo obhajování práv menšin, práv žen nebo migrantů hrozí nebezpečí, že se ztratí ze zřetele základní poslání Církve. Jestliže Kněžské bratrstvo sv. Pia X. bojuje za uchování tradice, se vším, co je v tom zahrnuto, pak pouze a jedině proto, že tyto poklady jsou pro spásu duší absolutně nezbytné, a protože neusiluje o nic jiného než o toto: blaho duší a blaho kněžství, jež je zaměřeno na jejich posvěcení.

Tím, že takto jednáme, stavíme to, co zachováváme, do služby Církve samotné. Nenabízíme Církvi muzeum plné starých a zaprášených věcí, nýbrž tradici v její plnosti a plodnosti, tradici, jež posvěcuje a proměňuje duše, jejímž plodem jsou povolání a skutečně katolické rodiny. Jinými slovy: Právě pro papeže jako takového uchováváme tento poklad až do dne, kdy bude opět pochopena jeho hodnota a kdy ho jeden z papežů použije pro blaho celé Církve – neboť tradice patří Církvi.

7. Mluvíte o blahu duší, ale Bratrstvo nemá žádné misijní poslání pro duše. Naopak, před více než padesáti lety bylo kanonicky zrušeno. Na základě čeho lze ospravedlnit poslání Bratrstva vůči duším?

Jedná se prostě a jednoduše o otázku bliženské lásky. Nechceme si přivlastňovat žádné misijní poslání, jež nemáme. Zároveň se však nemůžeme vzpírat skutečnosti, že je nezbytné reagovat na duchovní bídu duší, jež se stále více cítí zmatené, dezorientované a ztracené. Volají o pomoc. A potom, co dlouho hledaly, nacházejí zcela přirozeně s hlubokou radostí světlo a útěchu v bohatstvích naplno žité tradice Církve. Vůči těmto duším máme skutečnou zodpovědnost, ačkoli nemáme žádné oficiální poslání. Jestliže někdo vidí na ulici osobu v nebezpečí, je povinen jí podle svých možností přispěchat na pomoc, ačkoli není ani hasič, ani policista.

Počet duší, jež se na nás tímto způsobem obrátily, s postupem let neustále narůstal, a v posledních deseti letech jich dokonce znatelně přibýlo. Ignorovat jejich potřeby a nechat je osamocené by znamenalo zradit je a tím zradit Církev samotnou, neboť – ještě jednou to opakuji – Církev existuje pro duše, a ne aby se živily marnivé a malicherné diskuze.

Bliženská láska je povinností, jež stojí nade všemi ostatními. Samotné církevní právo to takto stanovuje. V duchu církevního práva, jež je juristickým výrazem této bliženské lásky, je blaho duší nadřazeno všemu ostatnímu. Představuje vsutku zákon nad zákony, kterému jsou všechny ostatní podřízeny a kterému nemůže oponovat žádné církevní zákonodárství. Axiom „*suprema lex, salus animarum*“ – nejvyšším zákonem je spása duší – je klasickou maximou kanonické tradice, jež je výslovně zachycena v posledním kánonu Kodexu z roku 1983. V současném stavu nouze je na tomto nadřazeném principu založena vposledku veškerá legitimita našeho apoštolátu a našeho poslání vůči duším, jež se na nás obracejí. Pro nás jde o přirozenou roli ve jménu téže bliženské lásky.

8. Jste si vědom, že zvažování biskupských svěcení by mohlo postavit věřící, kteří se na Bratrstvo obracejí, před dilema: buď volba integrální tradice se vším, co obnáší a znamená, anebo „plné“ společenství s hierarchií Církve?

Toto dilema je ve skutečnosti pouze zdánlivé. Je zřejmé, že každý katolík si musí zachovat jak integrální tradici, tak společenství s hierarchií. Nemůže si vybírat mezi jedním z těchto dvou dober, obě jsou nezbytná.

Až příliš často se však zapomíná, že společenství je principiálně založeno na katolické víře se vším, co je v něm zahrnuto: počínaje skutečným svátostným životem a výkonem odvozené moci, jež hlásá tutéž víru a nabádá k jejímu praktickému uplatňování tím, že vykonává autoritu ne svévolným způsobem, nýbrž skutečně s ohledem na duchovní blaho jí svěřených duší.

Právě v boji o zachování těchto principů, jež jsou nezbytnými podmínkami zachování společenství v Církvi, nemůže Bratrstvo akceptovat něco, co je v protikladu k tomuto společenství a co ho překrucuje, byť by tato iniciativa vycházela – paradoxně – od těch, kdo jsou v Církvi nositeli autority.

9. Mohl byste jmenovat konkrétní příklad toho, co Bratrstvo nemůže akceptovat?

První příklad, který mi přichází na mysl, je z roku 2019, kdy papež František u příležitosti své návštěvy na Arabském poloostrově společně s imámem podepsal známou deklaraci z Abú Dhabí. V ní spolu s muslimským hodnostářem prohlašuje, že rozmanitost různých náboženství je jako taková chtěná božskou Moudrostí.

Je zřejmé, že společenství, jež by bylo založené na přijetí takovéto výpovědi nebo ji implicitně zahrnovalo, by prostě nebylo katolické, neboť by bylo hříchem proti prvnímu přikázání a popřením prvního článku Kréda. Považuji takovou výpověď za více než pouhý omyl. Je prostě nepředstavitelná. Nemůže být základem katolického společenství, nýbrž spíše příčinou jeho zrušení. Domnívám se, že by katolík měl spíše dát přednost mučednictví, než aby akceptoval takovou výpověď.

10. Po celém světě stále roste – zvláště na internetu – povědomí o omylech, jež jsou již dlouhou dobu Bratrstvem odsuzovány. Nebylo by vhodné s důvěrou v Prozřetelnost dovolit, aby se toto působení rozvinulo, namísto útoku prostřednictvím tak silného veřejného gesta, jakým jsou biskupská svěcení?

Toto působení je jistě pozitivní a můžeme z něho mít jen radost. Bezpochyby to ilustruje oprávněnost toho, co Bratrstvo hájí. A je vhodné podporovat šíření pravdy všemi dostupnými prostředky. Zároveň je to působení, jež má své hranice, neboť obranu víry nelze omezit na diskuze a názorové pozice nebo se v nich zcela vyčerpat na kolbišti internetu nebo sociálních sítí.

Posvěcení duše závisí bezpochyby na vyznání autentické víry, to však musí ústit do skutečného křesťanského života. V neděli nepotřebují duše žádnou internetovou platformu. Potřebují kněze, který je vyzpovídá a poučí, který pro ně slouží mši svatou, který je skutečně posvěcuje a vede k Bohu. Duše potřebují kněze. A abychom mohli mít kněze, potřebujeme biskupy. Ne „influencery“. Jinými slovy: Je třeba se vrátit do reality, to znamená do reality duší a jejich konkrétní, objektivní nouze. Biskupská svěcení nemají žádný jiný účel než zajistit věřícím, oddaným tradici, udílení svátosti biřmování, svěcení a všeho toho, co z toho vyplývá.

11. Není tu nebezpečí, že Bratrstvo navzdory nejlepším úmyslům jistým způsobem dospěje k tomu, že bude sebe samo považovat za rovné Církvi, nebo si přisvojí nezastupitelnou roli?

Bratrstvo si žádným způsobem neosobuje právo stavět se do pozice Církve či přejímat její poslání. Spíše si zachovává pevné vědomí toho, že existuje, aby Církvi sloužilo. Při tom se opírá výlučně o to, co Církev sama vždy a všude učila, věřila a konala.

Bratrstvo je si rovněž hluboce vědomo toho, že to není ono samo, kdo Církev zachraňuje, neboť sám náš Pán udržuje a zachraňuje svou Nevěstu – On, jenž nad ní nikdy nepřestává bdít.

Bratrstvo je prostě a jednoduše – za daných okolností, jež si samo nezvolilo – upřednostňovaným prostředkem, jak zůstat věrným Církvi. Se zřetelem k poslání své Matky, jež v průběhu dvaceti století své děti živila učením a svátostmi, nasazuje se Bratrstvo dětinně pro zachování a obranu integrální tradice, přičemž užívá prostředků k uchování neporovnatelné svobody, aby zůstalo věrné tomuto dědictví. Podle slov arcibiskupa Lefebvra je Bratrstvo pouze dílem „katolické Církve, jež dále předává její nauku“; jeho úloha je úlohou „listonoše, který doručuje psaní“. A nepřije si nic jiného než vidět všechny katolické pastýře sjednocené v plnění této povinnosti.

12. Vraťme se k papeži. Považujete za realistické, že by Svatý otec akceptoval nebo alespoň strpěl, aby Bratrstvo vysvětilo biskupy bez papežského mandátu?

Papež je především otcem. Jako takový je schopen rozpoznat čestné úmysly, upřímnou vůli sloužit Církvi, a především reálný konflikt svědomí ve výjimečné situaci. Tyto elementy jsou objektivní a všichni, kdo znají Bratrstvo, to mohou rovněž uznat, aniž by nutně sdíleli jeho pozice.

13. To je v teorii pochopitelné. Věříte ale, že by Řím konkrétně takové rozhodnutí Bratrstva strpěl?

Budoucnost leží v rukou Svatého otce a samozřejmě v rukou Prozřetelnosti. Přesto je třeba uznat, že Svatý stolec je čas od času schopen jistého pragmatismu, ba dokonce jisté překvapivé flexibility, když je přesvědčen, že jedná pro blaho duší.

Vezměme si zcela aktuální případ vztahů k čínské vládě. Navzdory skutečnému schismatu čínské vlastenecké církve; navzdory nepřetržitému

pronásledování takzvané podzemní Církve, jež zůstala věrna Římu; navzdory pravidelně obnovované a čínským státem nedodržované dohodě – v roce 2023 papež František dodatečně uznal jmenování biskupů Šanghaje čínskými úřady. Nedávno i papež Lev XIV. dodatečně akceptoval jmenování biskupa Sin-sinangu, který byl jmenován tímž způsobem během uprázdění apoštolského stolce, přestože byl dosud v úřadu biskup věrný Římu, jenž byl již vícekrát zatčen. V obou případech se evidentně jedná o preláty sympatizující s režimem, kteří byli jednostranně dosazeni z Pekingu, aby kontrolovali katolickou církev v Číně. Všimněme si, že se zde nejedná o pouhé světící biskupy, nýbrž o biskupy s místní jurisdikcí, to znamená o řádné biskupy dané diecéze (nebo prefektury) s jurisdikcí nad místními kněžími a věřícími. V Římě přesně vědí, za jakým účelem byli vybráni a jednostranně dosazeni tito pastýři.

Případ Bratrstva je diametrálně odlišný. V žádném případě nejde o to zvýhodňovat komunistickou nebo antikřesťanskou moc, nýbrž výhradně o to zachovat v době všeobecné krize a zmatení práva Krista Krále a tradici Církve, jež jsou těžce omezovány. Úmysly a cíle očividně nejsou tytéž. Papež si toho je vědom. Kromě toho Svatý otec velmi dobře ví, že Bratrstvo v žádném případě nemá v úmyslu propůjčit svým biskupům jakoukoli jurisdikci, což by se rovnalo založení paralelní církve.

Upřímně řečeno nechápu, jak by se mohl papež obávat většího nebezpečí pro duše ze strany Bratrstva než ze strany vlády v Pekingu.

14. Považujete za možné, že s ohledem na tradiční mši svatou existuje stejná zásadní nezbytnost pro duše jako v roce 1988? Po známém vzestupu a pádu ritu svatého Pia V. – jeho uvolnění Benediktem XVI. v roce 2007 a Františkem uložených restrikcí v roce 2021 – jakým směrem se situace vyvíjí s novým papežem?

Pokud je mi známo, papež Lev XIV. si zachoval v této otázce jistou zdrženlivost, jež v konzervativním světě vzbudila velká očekávání. Před nedávnem byl však zveřejněn kardinálem Rochem text k liturgii, který byl původně určen kardinálům, kteří se účastnili konzistoře v uplynulém měsíci. Není důvod pochybovat, že tento text v základních rysech odpovídá papežem preferované orientaci. Jedná se o zcela jasný a především logický a koherentní text. Bohužel se opírá o falešné premisy.

Konkrétně tento text odsuzuje v dokonalé kontinuitě s *Traditionis custodes* liturgický projekt papeže Benedikta XVI. Podle jeho pojetí jsou starý a nový ritus dvěma přibližně rovnocennými formami, jež vyjadřují v každém případě tutéž víru a tutéž eklesiologii, a v důsledku toho se mohou vzájemně obohacovat. Benediktovi XVI. tedy, vedenému starostí o jednotu Církve, leželo na srdci, podpořit koexistenci obou ritů, a tak v roce 2007 zveřejnil *Summorum Pontificum*. Pro mnohé to Prozřetelnost použila ke znovuoobjevení mše svaté všech dob. V delší časové perspektivě to však vyvolalo hnutí, jež zpochybnilo nový ritus – hnutí, jež je považováno za problematické a jež se pokoušel text *Traditionis custodes* v roce 2021 utlumit.

Kardinál Roche, hluboce oddán papeži Františkovi, sám obhajuje jednotu Církve, avšak za pomoci představ a prostředků, jež jsou diametrálně odlišné od přístupu Benedikta XVI. Zatímco trvá na existenci kontinuity od jednoho ritu k druhému prostřednictvím reformy, rozhodně odmítá jejich koexistenci. Spatřuje v tom zdroj rozdělení, ohrožení jednoty, jež musí být překonáno návratem k autentickému liturgickému společenství. „Výsostného dobra jednoty Církve nedosáhneme zmražením rozdělení, nýbrž že se sjednotíme ve sdílení toho, co může být předmětem sdílení.“ V Církvi, dodává, „má existovat pouze jediný ritus“, v plné shodě se skutečným smyslem tradice.

To je oprávněný a koherentní princip, protože jako má Církev pouze jednu víru a pouze jednu eklesiologii, nemůže také než mít pouze jednu liturgii, jež toto přiměřeným způsobem odráží ... Avšak je to princip špatně aplikovaný, neboť ve shodě s novou pokoncilní eklesiologií chápe kardinál Roche tradici jako něco evolutivního a nový ritus jako její jediné živoucí vyjádření v naší době. Hodnota tridentinského ritu může tedy být nahlížena pouze jako překonaná a jeho užití je nanejvýš „ústupkem“, „v žádném případě požadavkem“.

Že tedy mezi oběma rity existuje „rozdělení“ a vzájemná neslučitelnost, je tak stále zřetelnější. Avšak nenechme se zmást. Jediná liturgie, jež přiměřeným, neměnným a neevolutivním způsobem vyjadřuje tradiční pojetí Církve, křesťanského života a katolického kněžství, je liturgie všech dob. V tomto bodě se zdá opozice Svatého stolce definitivní zřetelněji než kdy dříve.

15. Kardinál Roche přesto uznává, že při aplikaci liturgické reformy dosud existují jisté problémy. Domníváte se, že by to mohlo vést k vědomí limitů této reformy?

Je pozoruhodné, že i po šedesáti letech tu existuje skutečný problém při aplikaci liturgické reformy, jejíž bohatství je teprve třeba objevit. To je refrén, který od té doby stále znovu slyšíme, jakmile přijde toto téma na přetřes, a jež si nemůže ušetřit ani text kardinála Roche. Avšak místo aby se čestně zamysleli nad vnitřními nedostatky nové mše, a potažmo nad celkovým selháním této reformy; místo aby čelili skutečnosti, že se vyprazdňují kostely a mizí povolání; místo aby se ptali, proč tridentinský ritus i nadále přitahuje tolik duší, spatřuje kardinál Roche jediné řešení toliko v neodkladné předchozí formaci věřících a seminaristů.

Aniž by to zpozorovali, točí se tak v začarovaném kruhu. Vždyť je to liturgie sama, jež je určena k formaci duší. Téměř po dva tisíce let jsou duše, často analfabeti, zušlechtování a posvěcování samotnou liturgií, aniž by bylo zapotřebí nějakého předchozího vzdělání. Neuznávat niternou neschopnost *Novus Ordo* zušlechtovat duše a místo toho vyžadovat ještě větší vzdělání na mě působí jako známka nevyléčitelné slepoty. Tak člověk dochází k otřesným paradoxům: volali po reformě, aby podpořili účast věřících, nyní však tito věřící Církev v zástupech opustili, protože tato fádňi liturgie nebyla s to je nasytit. A to že nemá nic společného s reformou samotnou?!

16. Dnes těžší v mnoha zemích skupiny mimo Bratrstvo nadále z užívání misálu z roku 1962. Taková možnost tu v roce 1988 téměř neexistovala. Nebyla by toto prozatímní alternativa, díky níž by se nová biskupská svěcení zdála předčasná?

Otázka, již si musíme položit, zní: Odpovídají tyto možnosti tomu, co Církev a duše potřebují? Jsou dostačující odpovědí na bídu nesmrtelných duší?

Je nezpochybnitelné, že všude tam, kde je sloužena tradiční mše svatá, tento pravý ritus katolické Církvě skutečně září – s oním hlubokým smyslem pro posvátno, který v novém ritu najít nelze. Avšak nemůžeme abstrahovat z prostředí, v němž se tyto mše slouží. Bez ohledu na dobrou vůli toho či onoho se toto prostředí zdá jasné, zvláště od zveřejnění *Traditionis custodes*, vpsledku potvrzené kardinálem Rochem. Jedná se o prostředí v Církvě, kde jediným oficiálním, „normálním“ ritem je ritus Pavla VI. Sloužení ritu všech dob tedy podléhá regulacím pro výjimečné případy: příznivcům tohoto ritu

je z pouhé blahovůle uděleno výjimečné povolení, jež jim tuto celebraci umožňuje. Vyplývají však z logiky, jež odpovídá nové eklesiologii. Předpokládají, že nová liturgie zůstává i nadále kritériem zbožnosti věřících a autentickým vyjádřením církevního života.

17. Proč říkáte, že člověk nemůže z tohoto výjimečného prostředí abstrahovat? Není zde přesto patrný jistý pozitivní dopad? Jaké konkrétní následky jsou podle Vás politováníhodné?

Z této situace vyplývají přinejmenším tři neblahé následky. První a nejbezprostřednější je hluboká strukturální nestabilita. Kněží a věřící, jimž je prostřednictvím jistých privilegií dovoleno užívat tradiční liturgii, žijí ve strachu, co přijde zítra – vždyť privilegium není totéž co právo. Dokud to autorita strpí, mohou vykonávat svou náboženskou praxi, aniž by se znepokojovali. Jakmile však autorita vznesе jisté požadavky, stanoví nové podmínky anebo z toho či onoho důvodu náhle udělený souhlas odvolá, octnou se kněží a věřící v konfliktní situaci, aniž by měli v rukou cokoli na svoji obranu a tak si mohli účinným způsobem zajistit tradiční prostředky ke spáse, na něž mají všechny duše právo. Jak se člověk může takových konfliktů ve svědomí dlouhodobě vyvarovat, když zde existují dvě neslučitelná pojetí církevního života, ztělesněná ve dvou zcela nekompatibilních liturgiích, přičemž jedna se těší plnému uznání, zatímco druhá je pouze trpěna?

Zadruhé – a to je bezpochyby zásadnější – zde již není pochopení pro vlastní důvod sounáležitosti těchto skupin s tradiční liturgií, což vážně ohrožuje práva tradice Církve a tím i blaho duší. Když totiž mše svatá všech dob může akceptovat skutečnost, že je sloužena v celé Církvi moderní mše, a pro sebe sama vyžaduje toliko zvláštní privilegium, jež je zdůvodňováno jistou náklonností či zvláštním charismatem – jak pak ještě lidé mohou pochopit, že mše všech dob je nesmiřitelným protikladem nové mše, že zůstává jedinou pravou liturgií veškeré Církve a že nikomu nesmí být bráněno ji slaviti? Jak lze rozpoznat, že mše Pavla VI. je nepřijatelná, neboť představuje zásadní odchýlení od katolické teologie mše svaté, a tak nesmí být nikdo nucen ji sloužit? A jak mohou být duše účinným způsobem odvedeny od této otrávené liturgie, aby mohly čerpat z čistých pramenů katolické liturgie?

Konečně tu jako dalekosáhlý následek obou předchozích vzniká jakási nutnost neohrožovat křehkou stabilitu chováním, jež by působilo rušivě, což mnohé pastýře odsuzuje k vynucenému mlčení, ačkoli by jinak nutně museli

pozvednout hlas vůči tomu či onomu skandálnímu učení, jež je zkázou pro víru či morálku. Nevyhnutelné odsuzování omylů, jež ničí Církev – to je zde ustanoveno pro blaho duší, ohrožených touto otrávenou potravou, – je tak zcela paralyzováno. Soukromě je tak tomu či onomu situace objasněna, nakolik je ovšem ten či onen omyl dosud vůbec považován za škodlivý, avšak je to pouze nesmělé šeptání, v němž se pravda již sotva těší nezbytné svobodě – především pokud jde o boj o principy, jež jsou mlčky akceptovány. I zde jsou to opět duše, jež již nejsou poučovány a jimž je odpírán chléb nauky, po němž intuitivně touží. To časem postupně deformuje mentalitu a vede krok za krokem k všeobecnému a podvědomému přijetí nejrůznějších reforem, jež se týkají církevního života. I vůči těmto duším pocítuje Bratrstvo zodpovědnost a chce je osvěcovat, a ne je nechat opuštěné.

Nejde o to někomu něco vyčítat nebo někoho soudit, nýbrž o to otevřít oči a konstatovat fakta. Jsme povinni uznat, že skupiny, jež se těší ze slavení tradiční liturgie, nemohou být v žádném případě adekvátní odpovědí na hlubokou bídu Církve a duší, dokud zůstává užívání tradiční liturgie podmíněno přinejmenším implicitním souhlasem s koncilními reformami. Naopak musíme – abychom znovu vyzdvihli již jednou zmíněnou myšlenku – být schopni katolíkům dneška nabídnout pravdy bez ústupků, představené bez výhrad a spolu s prostředky tak, aby ji mohli v plnosti žít, ke spáse duší a službě celé Církvi.

18. Jste přesto přesvědčen, že by Řím mohl být v budoucnu vůči tradiční mši velkorysejší?

Není vyloučeno, že by mohl Řím v budoucnu zaujmout otevřenější stanovisko, jak tomu bylo již v roce 1988 za obdobných okolností, kdy byl jistým skupinám zpřístupněn starý misál, aby tak byli věřící odlákáni od Bratrstva. Pokud by k tomuto opět došlo, byl by to velmi politický tah a velmi málo v souladu s doktrínou. Tridentický misál je určen výhradně k tomu, aby nás vedl ke klanění se božskému Majestátu a aby živil naši víru. Nesmí být zneužíván jako nástroj pastorálního vyvažování či jakýsi způsob uchláhlení.

Avšak větší či menší vstřícnost by nezměnila nic na škodlivosti výše zmíněného prostředí, a tudíž ani podstatným způsobem nezměnila současnou situaci.

Kromě toho je celá scéna ve skutečnosti komplexnější. V Římě papež František a kardinál Roche velmi dobře poznali, že stále širší užívání misálu svatého Pia V. nevyhnutelně vyvolává zpochybnění liturgické reformy a Koncilu, a sice v rozsahu, který není pro ně potěšující a ještě méně kontrolovatelný. Těžko lze tedy předvídat, co se stane, avšak nebezpečí zapletení se do logik, jež jsou spíše politické než doktrinní, je reálné.

19. Co byste chtěl vzkázat zvláště věřícím a členům Bratrstva?

Chtěl bych jim říci, že současná doba je především dobou modlitby, přípravy srdce, duše i mysli, abychom byli s to se otevřít milosti, již svěcení představují pro celou Církev. To vše v usebrání, v pokoji a důvěře v Prozřetelnost, jež Bratrstvo nikdy neopustila a ani nyní ho neopustí.

20. Máte i nadále naději, že se budete smět setkat s papežem?

Ano, ovšem! Připadá mi nesmírně důležité smět hovořit se Svatým otcem a existuje mnoho věcí, jež bych mu rád sdělil, jež jsem mu však nemohl napsat. Bohužel odpověď od kardinála Fernándeze nepředpokládá žádnou audienci u papeže. Místo toho v ní zaznívá hrozba nových sankcí.

21. Co udělá Bratrstvo, když se Svatý stolec rozhodne ho odsoudit?

Nejdříve je potřeba připomenout, že případné kanonické tresty by za takových okolností neměly žádnou reálnou účinnost.

Pokud by však přesto byly uloženy, je jisté, že Bratrstvo by toto nové utrpení přijalo bez hořkosti, stejně jako přijalo předchozí utrpení, a upřímně by je obětovalo pro blaho Církve. Bratrstvo pracuje pro Církev. A nepochybuje o tom, že taková situace, pokud by měla nastat, může být pouze přechodná – neboť Církev je božská a náš Pán ji neopustí.

Bratrstvo bude tedy nadále podle svých sil působit setrvávajíc ve věrnosti katolické tradici a pokorně sloužit Církvi tím, že odpovídá na potřeby duší. A bude se i nadále dětinně modlit za papeže, jak to činila vždy – očekávajíc, že jednoho dne bude od těchto eventuálních nespravedlivých sankcí osvobozena, jak se to stalo v roce 2009. Jsme přesvědčeni, že římské autority jednoho dne s vděčností uznají, že tato biskupská svěcení byla Prozřetelností určena k tomu, aby přispěla k zachování víry, k větší cti a slávě Boží a ke spáse duší.

Rozhovor se uskutečnil ve Flavigny-sur-Ozerain dne 2. února 2026 na svátek Očišťování Panny Marie.

Sdělení generalátu FSSPX ze dne 12. února 2026

Dne 12. února 2026 byl nejdůstojnější otec P. Davide Pagliarani, generální představený Kněžského bratrstva sv. Pia X. přijat v paláci Posvátného officia Jeho Eminencí kardinálem Víctorem Manuelem Fernándezem, prefektem Dikasteria pro nauku víry. Toto setkání bylo navrženo kardinálem poté, co P. Pagliarani 2. února veřejně oznámil přání zorganizovat v rámci Kněžského bratrstva sv. Pia X. biskupská svěcení.

Rozhovor, který se uskutečnil na přání kardinála mezi čtyřma očima, trval hodinu a půl a proběhl v srdečné a zároveň otevřené atmosféře. P. Pagliaranimu to umožnilo pozorně prefekta vyslechnout a upřesnit dosah oznámení z 2. února a zároveň význam kroků podniknutých v posledních měsících vůči Svatému stolci. Generální představený tak mohl osobně vylíčit současnou situaci Kněžského bratrstva sv. Pia X. stejně jako jeho povinnost – tváří v tvář duchovní bídě, v níž se nacházejí duše – zajistit pokračování biskupů v jejich službě.

Vylíčil především ducha lásky, na základě něhož Bratrstvo tato svěcení zvažuje, a zároveň jeho upřímné přání sloužit duším a římské Církvi.

Konečně znovu vyslovil přání, aby smělo Bratrstvo vzhledem ke zcela zvláštním okolnostem, v nichž se svatá Církev nachází, setrvat ve své současné – výjimečné a přechodné – situaci a nadále působit pro blaho duší, jež se na něj obracují.

Kardinál Fernández prezentoval odlišný postoj k této otázce. V souladu s oficiálním sdělením, rychle zveřejněným Svatým stolicem, spočívá jeho návrh ve „specificky teologickém způsobu tohoto dialogu podle velmi precizní metodiky, [...] aby tak bylo zajištěno nezbytné minimum pro společenství s katolickou Církví, jež by umožnilo definovat kanonický status Bratrstva“.

Hlavním cílem těchto rozhovorů má být dohoda ohledně „různých stupňů přijetí, požadovaného různými texty Druhého vatikánského koncilu, stejně jako jejich interpretace“. Kardinál ústně zpřesnil, že sice lze vést dialog o Koncilu, korektura jeho textů je však vyloučena.

Nezbytnou podmínkou pro tento dialog je odročení nedávno zveřejněného rozhodnutí vysvětit nové biskupy.

Prefekt Dikasteria výslovně generálního představeného požádal, aby tento návrh předložil členům své Rady a vyhradil si dostatek času k jeho zvážení.

P. Pagliarani tedy na tento návrh v následujících dnech odpoví. Napíše přímo kardinálu Fernándezovi a jeho odpověď bude oznámena i všem věřícím.

Generální představený znovu vyslovil vůči kardinálu Fernándezovi přání smět se osobně setkat se Svatým otcem. Je velmi klidný a děkuje za všechny modlitby. I nadále svěřuje tuto situaci do modliteb věřících.

Menzingen, 12. února 2026

Z principiálních postojů při hodnocení koncilu nelze ustoupit, biskupská svěcení budou.

Sdělení generalátu FSSPX ze dne 19. února 2026

Při setkání dne 12. února 2026 P. Pagliaraniho, generálního představeného Kněžského bratrstva sv. Pia X., s Jeho Eminencí Víctorem Manuelem kardinálem Fernándezem, prefektem Dikasteria pro nauku víry, které se uskutečnilo v návaznosti na oznámení budoucích biskupských svěcení pro Bratrstvo, navrhl posledně jmenovaný „specificky teologickou cestu dialogu podle velmi precizní metodiky [...] k vypracování nutných minimálních požadavků pro plné společenství s katolickou Církví“ a tento dialog spojil s odložením ohlášených biskupských svěcení.

Na žádost prefekta tohoto dikasteria předložil generální představený uvedený návrh členům své Rady a ponechal si nezbytný čas k jeho posouzení.

Dne 18. února zaslal P. Pagliarani kardinálovi svou písemnou odpověď, doprovázenou několika přílohami a opatřenou podpisy pěti členů Generální rady.

Protože tato záležitost na základě sdělení Svatého stolce z 12. února je již nyní veřejně známa, jeví se jako přiměřené zveřejnit také obsah tohoto dopisu a jeho příloh, aby se dala věřícím, kteří se o věc zajímají, možnost přesně znát poskytnutou odpověď.

Generální představený svěřuje tuto situaci modlitbě členů Bratrstva a všech věřících. Prosí, aby se modlitba růžence a také oběti nyní začínající doby postní konaly zvláštním způsobem za Svatého otce, za dobro svaté Církve a za důstojnou přípravu duší na obřad dne 1. července.

Menzingen, 19. února 2026

Dopis P. Pagliaraniho kardinálu Fernándezovi

Menzigen, 18. února 2026 – Popeleční středa

Nejdůstojnější Eminence,

nejprve mi dovolte Vám poděkovat, že jste mě 12. února přijal a také že jste obsah našeho setkání zveřejnil, což podporuje úplnou transparentci naší komunikace.

Zahájení naukové diskuze, již Svatý stolec dnes oznámil, nemohu než schvalovat – a to z jediného prostého důvodu, že totiž já sám jsem přesně před sedmi lety tuto diskuzi v dopise ze 17. ledna 2019 navrhoval.¹ Tehdy dikasterium neprojevalo žádný zvláštní zájem na takové diskuzi s odůvodněním – v ústní podobě –, že totiž nauková shoda mezi Svatým stolcem a Kněžským bratrstvem sv. Pia X. je podle nich nemožná.

Ze strany Bratrstva byla – a i nadále zůstává – nauková diskuze žádoucí a potřebná. Vždyť ačkoli nedospějeme k žádné shodě, umožňuje bratrská výměna názorů poznat jeden druhého, zpřesnit a prohloubit vlastní argumenty stejně jako lépe pochopit ducha a úmysly, jež se za pozicemi partnera skrývají, zvláště jeho pravou lásku k pravdě, k duším a k Církvi. To platí v každé době pro obě strany.

Přesně to jsem měl v úmyslu v roce 2019, když jsem navrhoval diskuzi v klidném a pokojném okamžiku, bez tlaku či hrozby možné exkomunikace, jež by dialog učinila méně svobodným – což je dnes bohužel ten případ.

Nicméně i tak mám samozřejmě radost z obnovení dialogu a pozitivní odpovědi na svůj návrh z roku 2019. Avšak veden intelektuální upřímností a kněžskou věrností vůči Bohu a duším nemohu akceptovat ani perspektivu, ani cíle, v jejichž jménu dikasterium za aktuální situace navrhuje obnovení dialogu, a ještě méně oddálení data 1. července.

V úctě Vám předkládám patřičná odůvodnění, jež doložím několika doplňujícími úvahami.

1. Oba dva předem víme, že se na věroučné úrovni nemůžeme shodnout, zvláště pokud jde o zásadní směr, kterým se Církev od II. vatikánského koncilu ubírá. Tato neshoda ze strany Bratrstva není založena na prosté názorové odlišnosti, nýbrž na skutečném konfliktu svědomí, jež vyplývá z odklonu Církve od tradice. Toto komplexní zauzlení se na základě naukového

¹ Srov. příloha I.

a pastorálního vývoje v průběhu posledních pontifikátů stalo téměř nerozřešitelným.

Nevidím tedy, jak by mohl proces společného dialogu vést k tomu, že bychom spolu stanovili „minimální požadavky pro plné společenství s katolickou Církví“, když – jak jste sám zcela otevřeně vyjádřil – nemohou být ani korigovány texty koncilu, ani zpochybněna legitimita liturgické reformy.

2. Tento dialog má objasnit výklad II. vatikánského koncilu. Avšak tato interpretace je již jasně stanovena v návaznosti na koncil a v následujících dokumentech Svatého stolce. II. vatikánský koncil nepředstavuje jakýsi ansámbl libovolně vykladatelných textů. Byl v průběhu šedesáti let po sobě následujícími papeži přijímán, rozvíjen a aplikován podle přesných naukových a pastorálních směrnic.

Tento oficiální způsob čtení je vyjádřen například ve významných textech jako je *Redemptor hominis*, *Ut unum sint*, *Evangelii gaudium* či *Amoris laetitia*. Projevuje se rovněž v liturgické reformě, chápané ve světle principů potvrzených v *Traditionis custodes*. Všechny tyto dokumenty ukazují, že naukový a pastorační rámec, do něhož by Svatý stolec chtěl zasadit jakoukoli diskuzi, je již pevně vymezen.

3. Navrhovaný dialog se dnes jeví za okolností, jež nemůžeme nezohlednit. Skutečně jsme sedm let čekali na pozitivní přijetí našeho návrhu z roku 2019 ohledně naukové diskuze. Nedávno jsme dvakrát psali Svatému otci: nejprve abychom si vyprosili audienci, a pak, abychom směli jasně a s úctou vyjavit naše potřeby a konkrétní situaci Bratrstva.

Avšak po dlouhém mlčení je teprve v momentě, kdy je řeč o biskupských svěceních, navrženo obnovení dialogu, který tudíž působí jako zdržující a podmiňující. Ve skutečnosti je tato natažená ruka připravenosti k dialogu bohužel doprovázena druhou rukou, jež je již připravena udílet sankce. Je řeč o odloučení od společenství, o schismatu² a o „vážných následcích“. Navíc je tato hrozba nyní veřejná, což vytváří tlak, který je jen těžko slučitelný s opravdovým přáním bratrského sdílení a konstruktivního dialogu.

² Bratrstvo se však brání jakémukoli nařčení ze schismatu a – opírajíc se o veškerou tradiční teologii a konstantní učení Církve – domnívá se, že biskupská svěcení, neautorizovaná Svatým stolcem, pokud nejsou uskutečněna ani se schismatickým záměrem, ani nejsou spojena s udílením jurisdikce, nepředstavují odloučení se od společenství Církve. Srov. příloha II.

4. Navíc nám nepřipadá možné vést dialog o tom, jaké by byly nezbytné minimální požadavky pro plné společenství s Církví – zcela jednoduše proto, že tento úkol nám nepřísluší. V průběhu staletí byla tato kritéria příslušnosti k Církví stanovena a definována učitelským úřadem. To, co byl každý povinen závazně věřit, aby byl katolíkem, vždy stanovovala a učila autorita Církve, v neustálé věrnosti tradici.

Proto nechápeme, jak by tato kritéria mohla být předmětem společného diskurzu, ani jak by dnes dokonce mohla být nově přehodnocena tak, že by neodpovídala tomu, co tradice Církve vždy učila a čím se my z naší strany chceme věrně řídit.

5. Konečně, když se usiluje o dialog ohledně II. vatikánského koncilu za účelem dosažení naukového objasnění, jež by bylo pro Bratrstvo přijatelné, pak nemůžeme ignorovat historické precedentní případy a snahy, jež byly v tomto smyslu vyvinuty. Obracím Vaši pozornost především na nejnovější případ: Od roku 2009 je zde patrná dlouhá cesta dialogu mezi Svatým stolicem a Bratrstvem, který byl zvláště dva roky velmi intenzivní a až do 6. června 2017 pokračoval sporadicky. V průběhu všech těchto let jsme usilovali o dosažení toho, co nyní dikasterium navrhuje.

Avšak všechno nakonec skončilo drastickým způsobem prostřednictvím jednostranného rozhodnutí prefekta Kongregace pro nauku víry, kardinála Müllera, který v červnu 2017 svým způsobem slavnostně stanovil „nezbytné minimální požadavky pro plné společenství s katolickou Církví“, do nichž je explicitně zahrnut celý koncil i „období po koncilu“.³ To ukazuje na nebezpečí, že příliš vynucovaný dialog bez dostatečného klidu může dlouhodobě celou situaci spíše zhoršit.

Tváří v tvář společnému zjištění, že nemůžeme dojít ke shodě na úrovni nauky víry, se mi zdá, že jediný bod, v němž se shodneme, je bliženská láska vůči duším a vůči Církví.

Jako kardinál a biskup jste především pastýřem. Dovolte mi, abych se na Vás obrátil především v tomto smyslu. Bratrstvo je objektivní realitou – existuje. Proto ho nejvyšší pastýři v průběhu let jeho existence vzali na vědomí a prostřednictvím významných aktů uznali hodnotu dobra, které Bratrstvo navzdory své kanonické situaci vykonalo. To je také důvod, proč spolu dnes mluvíme.

³ Srov. příloha III.

Toto Bratrstvo Vás pouze prosí, aby smělo i nadále konat dobro pro duše, jimž udílí svaté svátosti. Neprosí o nic jiného, o žádné privilegium, dokonce ani o kanonickou regularizaci, jež se za aktuálního stavu věcí jeví na základě naukových odlišností jako neproveditelná. Bratrstvo nemůže duše opustit. Požadavek svěcení je konkrétním, krátkodobým požadavkem pro přežití tradice, ve službě svaté katolické Církve.

V jednom bodě můžeme být zajedno: nikdo z nás si nepřeje opět rozdírat rány. Nebudu zde znovu opakovat všechno, co jsme vyličili v dopise papeži Lvů XIV., o němž jste přímo obeznámen. Pouze zdůrazňuji, že v současné situaci je jedinou skutečně schůdnou cestou cesta bliženské lásky.

V průběhu posledních desetiletí vyzdvihoval papež František i Vy sám hojně „naslouchání“ a pochopení pro zvláštní, komplexní a výjimečné situace, jež se nacházejí mimo obvyklá schémata. Přál jste si také aplikaci práva, jež je vždy pastorační, flexibilní a rozumná, aniž by stanovovala, že lze vše řešit prostřednictvím juristických automatismů a preetablovaných schémat. Bratrstvo Vás v tomto okamžiku neprosí o nic jiného – a především neprosí za sebe sama. Prosí o to jménem duší, z nichž chce – jak slíbila již Svatému otci – učinit pravé děti římské Církve.

Konečně je tu další bod, na němž se rovněž shodneme a který nám musí dodat odvalu. Čas, který nás dělí od 1. července, je časem modlitby. Je to okamžik, kdy si vyprošujeme z nebes zvláštní milosti a od Svatého stolce pochopení. Vyprošuji zvláště Vám Ducha Svatého a – nechápejte to jako provokaci – přímluvu jeho nejsvětější Nevěsty, Prostřednice všech milostí. Upřímně Vám děkuji za pozornost, kterou jste mi věnoval, a za zájem, který budete věnovat této záležitosti.

Přijměte prosím, nejdůstojnější Eminence, mé nejvybranější pozdravy a výraz mé oddanosti v Pánu.

Davide Pagliarani
generální představený

+ Alfonso de Galarreta
první generální asistent
+ Bernard Fellay
první generální rada
někdejší generální představený

Christian Bouchacourt
druhý generální asistent
Franz Schmidberger
druhý generální rada
někdejší generální představený

Příloha I

Dopis P. Pagliaraniho Msgr. Guidu Pozzovi, sekretáři Komise Ecclesia Dei, ze 17. ledna 2019

Nejdůstojnější Excellence,

nejprve bych Vám chtěl poděkovat za Vaši blahovolnou pozornost, již jste po celé ty roky vůči Kněžskému bratrstvu sv. Pia X. projevoval, a rovněž za vlídné přijetí, jehož se mi u Vás dostalo při našem setkání dne 22. listopadu 2018. Má vděčnost se vztahuje samozřejmě i na Jeho Eminenci kardinála Ladariu.

Jak jsme se během tohoto setkání dohodli, píší Vám ohledně plánovaných teologických diskuzí. V protikladu k tomu, co jsme činili v minulosti, navrhuji pravidelný, písemný kontakt mezi teology Svatého stolce a teology Bratrstva a kromě toho například dvakrát do roka jedno setkání.

Partnery diskuze, jež navrhuji za Bratrstvo, jsou kněží schopní naukových diskuzí. Jedná se o kněze P. Arnauda Sélégnyho, P. Guillaumea Gauda a P. Jeana-Michela Gleize. Kromě toho je v plánu přesídlení P. Sélégnyho do domu generalátu, což umožní udržovat mezi námi přímější spojení. To není na překážku tomu, aby mohli i jiní spolubratři jiným způsobem přispět do diskuze.

Domnívám se, že by bylo dobré již nyní zvážit možnost zveřejnění výsledků těchto diskuzí. Tento nápad mi vyvstal při četbě obsahu Vašeho setkání z 28. února 2018 s mým předchůdcem. Vy sám jste vyjádřil přání takovéhoto zveřejnění. To je důvod, proč si dovoluji učinit Vám tento návrh. Avšak ponechávám Vám, abyste určil způsob, jakým se budou zveřejňovat odpovídající syntézy našich diskuzí, pokud Vám to připadá rozumné.

Pokud jde o témata diskuzí, domnívám se, že by bylo dobré, kdyby se týkaly jak koncilu, tak i následujícího učitelského úřadu. Skutečně existuje v pokoncilním vývoji mnoho elementů, jež umožňují upřesnit skutečnou interpretaci, podle níž musí být koncil vykládán. Odtud tedy důležitost zahrnout pokoncilní učitelský úřad do výměny názorů.

Navrhuji tedy následující seznam, jenž by nám měl umožnit pokrýt takřka všechna témata k projednání:

1. Eklesiologické základy ekumenismu
2. Praxe ekumenismu skrze hierarchii Církve
3. Základy a cíle mezináboženského dialogu

4. Spása židů podle aktuálního učitelského úřadu
5. Nové pojetí kněžství: jeho teologické základy a jeho liturgické důsledky
6. Petrův úřad ve světle *Apostolos suos, Ut unum sint* a jiných nauk Jana Pavla II.
7. Synodalita v rámci aktuálního učitelského úřadu
8. Aktuální učení o manželské morálce
9. Primát a úloha svědomí v koncilním a pokoncilním učitelském úřadu

Doufám, že to odpovídá i Vaším očekáváním.

Přijměte, prosím, nejdůstojnější Excelence, mé co nejuctivější pozdravy *in Domino*.

P. Davide Pagliarani

Příloha II

Svěcení a jurisdikce: Neudržitelnost obvinění ze schismatu

Konstituce *Lumen gentium* o Církvi vysvětluje v kapitole III, č. 21, že skrze biskupská svěcení je spolu s mocí světit předána i moc jurisdikce. Dekret *Christus Dominus* o pastoračním poslání biskupů v Církvi tvrdí totéž v preambuli, č. 3. A na tuto výpověď navazuje v *Codexu Iuris Canonici* z roku 1983 kánon 375 § 2. Tak závisí v Církvi přijetí biskupské jurisdikční moci podle božského práva na vůli papeže a jako schisma je označován akt, skrze nějž si někdo osobuje jurisdikci autonomně, bez ohledu na vůli papeže. Proto by podle těchto dokumentů byla biskupská svěcení, jež se uskuteční proti vůli papeže, nutně schismatickým aktem.

Tato argumentace se závěrem, že budoucí biskupská svěcení v rámci Bratrstva jsou údajně schismatická, je založena zcela na postulátu II. vatikánského koncilu, podle něhož biskupská svěcení zároveň propůjčují moc světit i moc jurisdikce.

Podle mínění pastýřů a teologů, jejichž autorita byla uznávána v době II. vatikánského koncilu, však není tento postulát tradiční a postrádá pevný základ. Během koncilu to kardinál Browne, Msgr. Luigi Carli ve svých

písemných poznámkách ke schématu budoucí konstituce *Lumen gentium* dokázali. Rovněž Msgr. Dino Staffa, jenž se při tom opíral o nejjistější data tradice.

Pius XII. při třech příležitostech – roku 1943 v *Mystici corporis*, roku 1954 v *Ad Sinarum gentem* a v roce 1958 v *Ad apostolorum principis* – prohlašuje, že řádná biskupská vladařská moc, již biskupové v rámci autority Nejvyššího pastýře a v jejím podřízení vykonávají, je jim propůjčena bezprostředně – to znamená bez zprostředkování biskupských svěcení – skrze samotného Nejvyššího pastýře: „*immediate sibi eodem Pontifice Summo impertita*“. Pokud by jim tato pravomoc byla propůjčena bezprostředně jediné skrze úkon vůle papeže, není jasné, jak by mohla vyplývat ze svátosti.

To platí tím spíše, že většina teologů a kanonistů absolutně popírá, že biskupská svěcení propůjčují jurisdikční moc.

A disciplína Církve je v rozporu s touto tezí. Vskutku – jestliže by byla moc jurisdikce propůjčována skrze svěcení, jak je potom možné, že nově zvolený papež, jenž ještě nebyl vysvěcen na biskupa, má již v okamžiku přijetí své volby podle božského práva plnost jurisdikční moci stejně jako neomylnost? Pokud bychom aplikovali tutéž logiku – jestliže by to byla svěcení, jež propůjčují jurisdikci, – pak by místní biskupové, kteří jsou sice již jmenováni, avšak dosud nevysvěceni, neměli žádnou jurisdikční moc ani právo zasedat na koncilu – přestože jsou jako skuteční pastýři již v pozici hlavy vlastní diecéze. Ve skutečnosti mají obě pravomoci již před biskupským svěcením. A pokud jde o titulární biskupy, kteří nedisponují autoritou v žádné diecézi, pak by tito byli po staletí okrádáni o výkon jurisdikční moci, již podle *Lumen gentium* obdrželi z moci svých svěcení.

Na námitku, že svěcení již propůjčují jurisdikční moc ve vlastním smyslu slova, jež však vyžaduje zásah papeže, aby mohla být konkrétně uplatňována, odpovídáme, že toto rozlišování je vyumělkované. Vždyť Pius XII. výslovně říká, že je to jurisdikční moc ze své podstaty, jež je bezprostředně sdílena papežem; ten se tedy nespokojí s tím, že by pouze vytvořil nezbytnou podmínku pro správný výkon této moci.

Biskupové, kteří budou 1. července tohoto roku vysvěceni jako světící biskupové Bratrstva, si proto neosobují žádnou jurisdikci proti vůli papeže a v žádném případě nejsou schismatiky.

Příloha III

Dopis kardinála Müllera, prefekta Kongregace pro nauku víry, Msgr. Fellayovi ze 6. června 2017

Excelence,

jak víte, projevil papež František vícekrát svou blahovůli vůči Vašemu Kněžskému bratrstvu tím, že zvláště všem kněžím, kteří jsou členy, udělil plnou moc platně zpovídat věřící, a tím, že dovolil místním ordinářům udělit svolení pro sňatky věřících, kteří spadají do pastorační činnosti Vašeho Bratrstva. Na druhé straně se pokračuje v diskuzi o otázce související s obnovením plného společenství Vašeho Bratrstva s katolickou Církví.

V této souvislosti jsem považoval se souhlasem Nejvyššího pastýře za nezbytné předložit řádné schůzi naší kongregace, jež se konala 10. května minulého roku, text naukové deklarace, jež Vám byla během setkání ze 13. června 2016 zprostředkována, jako nezbytnou podmínku k obnovení plnému společenství. Zde jsou v této souvislosti jednohlasná rozhodnutí všech členů našeho dikasteria:

1. Je nutné vyžadovat od členů Kněžského bratrstva sv. Pia X. souhlas s novou formulací *Professio fidei* z roku 1988. Nadále již nestačí vyžadovat od nich složení *Professio fidei* z roku 1962.
2. Nový text naukové deklarace musí obsahovat odstavec, v němž podepsaní explicitně deklarují přijetí nauk II. vatikánského koncilu i období po koncilu tím, že souhlasí s naukovými výpověďmi v míře, jež odpovídá jejich důležitosti.
3. Členové Kněžského bratrstva sv. Pia X. musí uznat nejen platnost, ale i legitimitu ritu mše svaté a svátostí podle liturgických knih promulgovaných po II. vatikánském koncilu.

Během audience, jež byla udělena 20. května 2017 kardinálu prefektovi, Nejvyšší pastýř tato rozhodnutí schválil.

Tímto Vám je sděluji a byl bych Vám vděčný, kdybyste s nimi seznámil členy Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Buďte ujistěn, že zahrnuji Vaše delikátní poslání do svých modliteb, a prosím, přijměte výraz mé oddanosti v Pánu.

Gerhard kard. Müller, prefekt

Kardinál Joseph Zen SDB

o Kněžském bratrstvu sv. Pia X.

6. března 2026

Vzhledem k případu FSSPX se zdá, že i přívrženci tradice jsou rozdělení. To je zcela pochopitelné, neboť je nutno vzít v úvahu dvě věci. Jednak to, že se musíme všemi prostředky varovat rozdělení, protože by mohlo Církvi způsobit vážnou a dlouhodobou škodu; na druhou stranu však musíme rovněž respektovat velký problém ve svědomí: „Jak lze někoho přimět k tomu, aby přijal nauky, které zjevně popírají svatou tradici Církve?“

Jak tedy lze tento případ vyřešit?

Kněžské bratrstvo sv. Pia X. bylo posláno vést rozhovor s prefektem Kongregace pro nauku víry, ale existuje vůbec naděje na takový dialog?

Když čteme první čtení a následující responsoriální žalm dnešní mše, zdá se mi, že jsem v tom poznal následující:

Josef – to je FSSPX,

Josefovi bratři – kardinál Tucho [přezdívka kard. Fernández – pozn. překladatele],

Ruben – papež Lev (možná za pomoci J. Exc. Schneidera).

„Bratři (Josefovi) ho nenáviděli.“

Jak by neměl Tucho, který chce zničit tradice Církve, nenávidět FSSPX? Pravděpodobně se bude radovat, když budou exkomunikováni!

Není již tedy žádná naděje?

Je tu Ruben, dobrý bratr!

Je tu Lev, dobrý otec!

Jednota Boží rodiny mu leží na srdci! Ale co když děti nepřijímají koncil?

Papež Lev je někým, kdo naslouchá! On rozumí a svým dětem umožní pochopit, že jisté věci, které se provádějí ve jménu takzvaného „ducha koncilu“, ale jsou v rozporu s tradicí Církve, ke koncilu nepatří!

Úryvek z promluvy papeže Lva XIV. k římskému kléru z 19. února 2026

Co se týká reality současného světa, ještě jsem nehovořil o jedné skutečnosti, se kterou se setkáváme i tehdy, když ji nechceme: o umělé inteligenci, používání internetu, které je přítomno i v životě kněze. Ostatně Vás vyzývám, abyste odolali pokušení připravovat si kázání pomocí umělé inteligence! Stejně jako ochabují všechny svaly v těle, když je nepoužíváme, když s nimi nehýbáme, tak se musí používat i mozek, tedy musí se nějak trénovat naše inteligence, Vaše inteligence, aby neztratila tuto schopnost. Ale je zapotřebí mnohem více než jen toto, neboť k vytvoření pravého kázání, tj. takového, jímž se zprostředkovává víra, nebude mít umělá inteligence nikdy takovou schopnost, aby předávala víru! To je to nejdůležitější: Jestliže můžeme nabídnout nějakou službu, která je, řekněme, inkulturovaná do místa, do farnosti, kde pracujeme, chtějí lidé vidět Vaši víru, Vaši zkušenost, že jste poznali Ježíše Krista a jeho evangelium a zamilovali si je. A to je něco, co musíme neustále pěstovat.

A to říkám zcela upřímně jako odpověď na všechny otázky, že část odpovědi spočívá ve významu, jaký má život modlitby. Nejde jen o rutinu, abych co nejrychleji odrecitoval breviář, který mám ve svém mobilu, ale o čas, abych byl s Pánem, slyšel slovo Boží, modlil se žalmy, tento chvalozpěv na Hospodina. Ale jde též o schopnost vstoupit do dialogu, skutečně naslouchat a vyjádřit těžkosti, které nosím v srdci: „Proč, Pane, co ode mne chceš? Co mohu dělat?“ S touto zkušeností života, který je autenticky zakořeněný v Pánu, můžeme nabídnout něco, co nepatří nám. Nenabízím to, co jsem, proto, že jsem to já; to je častý omyl u internetu, u TikToku – a my chceme být zaměřeni na sebe: „Mám tolik sdílení, tolik ‚lajků‘, protože jiní vidí, co říkám...“ Nejde o tebe: Jestliže nepředáváme dále poselství Ježíše Krista, jsme dost možná špatně zaměřeni a musíme velmi pečlivě a s velkou pokorou přemýšlet, kdo jsme a co děláme. Ale tímto postojem lásky, služby, pokory a naslouchání dokážeme opravdu odhalit, co můžeme dělat, abychom odpověděli na potřeby společenství, v němž jsme povoláni k službě.

POŘAD BOHOSLUŽEB NA KVĚTEN–ČERVEN

Růženec a možnost svaté zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

KNĚŽSKÝ SEMINÁŘ V ECÔNE

Středa 1. 7. – 9.00 – Udílení biskupských svěcení

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 11/26

- Všechny neděle – 8.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
– 10.00 – Mše sv. chorální a Svát. požehnání,
v květnu májová pobožnost
- Každé úterý – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
a po ní v květnu májová pobožnost
1. 5. (první pátek) – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
2. 5. (první sobota) – 8.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
3. 5. (Nalezení sv. Kříže) – 10.00 – Mše sv. chorální a po ní uctění
ostatků sv. Kříže
4. 5. (sv. Floriána) – 18.00 – Mše sv. chorální
11. 5. – 8.00 – Prosebné procesí a Mše sv.
12. 5. – 8.00 – Prosebné procesí a Mše sv.
13. 5. – 8.00 – Prosebné procesí a Mše sv.
14. 5. (Nanebevstoupení Páně) – 18.00 – Mše sv. chorální
16. 5. (sv. Jana Nepomuckého) – 8.00 – Mše sv. a svatojánská pobožnost
19. 5. – Mše sv. není
20. 5. – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
23. 5. (vigilie svatodušní) – 10.00 – Mše sv. chorální
24. 5. (Boží hod svatodušní) – 8.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
– 10.00 – Mše sv. chorální a májová pobožnost
4. 6. (Slavnost Božího Těla) – 10.00 – Mše sv. chorální a procesí
5. 6. (první pátek) – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
6. 6. (první sobota) – 8.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
12. 6. (Nejsv. Srdce Ježíšova) – 18.00 – Mše sv. chorální
24. 6. (Narození sv. Jana Křtitele) – 18.00 – Mše sv. chorální
30. 6., 1. 7. a 2. 7. – Mše sv. není
- Ostatní dny – 7.15 – Mše sv.

Břřmování

9. května – 10.00 hod.
Msgr. Bernard Fellay FSSPX

Slavnost Bořřho Těla

Kaple Královny posvátneho rŭžence – 4. června – 10.00 hod.

PRAHA-MICHLE

Domov Sue Ryder, Michelská 1/7

1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální

PSTRUŽÍ (u Frýdlantu nad Ostravicí)

Kostel sv. Barbory a všech panen mučednic, Dŭm sv. Prokopa, č. p. 107

1., 3. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální a Svát. požehnání
2. a 4. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální a Svát. požehnání

Pouť k sv. Antonínovi

2. května – 8.00 hod. Mše sv. na Pstruží,
po Mši sv. pěší pouť na Prašivou

Konsekrace oltáře sv. Prokopa

8. května – 10.00 hod.
Msgr. Bernard Fellay FSSPX

ZLATÉ HORY

Kaple sv. Hedviky, Kostelní 440

1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální a Svát. požehnání
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální a Svát. požehnání
Sobota před druhou nedělí – 8.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
24. a 31. 5. – 17.30 – Mše sv. chorální a Svát. požehnání

UHERSKÝ BROD

Kaple sv. Cyrila, Metoděje a Gorazda s bratřími, U Korečnice 1093

- 1., 3. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální a Svát. požehnání
2. a 4. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální a Svát. požehnání

Cyrilometodějská pouť

6. července – 10.00 hod. Mše sv. v Uherském Brodě,
po Mši sv. pěší pouť na Sady u Uherského Hradiště

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

Kaple sv. Eliáše, proroka, nám. Republiky 1485/7, 1. patro

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální a Svát. požehnání
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální a Svát. požehnání
Sobota před první nedělí – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem

VELKÉ MEZIŘÍČÍ

Kaple Krista Krále

21. 5. a 18. 6. – 17.30 – Mše sv.

BORŠOV NAD VLTAVOU

Dům Msgr. Marcela Lefebvra, Farní 50

1. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální a Svát. požehnání
Ostatní neděle – 17.30 – Mše sv. chorální a Svát. požehnání

Mariánská pouť do Říмова

2. května – 9.00 hod. Mše sv. v Boršově u Českých Budějovic
po Mši sv. pěší pouť do Říмова

PARDUBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální

Svatoanenská pouť

16. května

Z Horky u Chrudimi do Přestavlk

9.30 hod. odchod od kaple sv. Anny v Horce

JABLONEC NAD NISOU

Kaple sv. Davida, krále, Anenské náměstí 3/4

3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální a Svát. požehnání
Sobota před 2., 4. a 5. nedělí – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na děkanství: +420 548 210 160

Dárcovské konto:

Název účtu: **Kněžské bratrstvo svatého Pia X.**

Měna účtu: **CZK**

Číslo účtu: **2801456074**

Kód banky: **2010**

Na požádání můžeme dodat potvrzení o peněžním daru pro Kněžské bratrstvo sv. Pia X. Za všechny příspěvky na naši činnost děkujeme a Pán Bůh zaplatí.